

DANA SMIT

EEN BIZAR DETAIL
IN EEN MOORDZAAK
ZET DE DEUR NAAR
HET VERLEDEN
WAGENWIJD OPEN...

'Smit heeft zelf bij de
politie in Londen gewerkt,
en dat merk je.'

Mezza

WAT WE VERGETEN

THRILLER

Dana Smit

Wat we vergeten

KAIA

1

Voor het eerst in dagen was het even droog, en terwijl ik op mijn koffie wachtte, hield ik het kleine houten bankje voor het raam van het Amsterdamse koffiezaakje in de gaten. Er zat altijd iemand, maar vandaag was het leeg, dus zodra mijn cappuccino klaar was pakte ik de kartonnen beker van de toonbank en liet de behaaglijke warmte van het tentje snel achter me. Het was guur weer, maar daar hield ik wel van, en ik nam tevreden plaats op het scheve bankje, waarvan ik niet wist of het zelf scheef was, of de wereld eromheen.

Ik bracht de beker hete koffie naar mijn mond, en keek naar de mensen die langsfietsen door het doolhof van kleine weggetjes die De Negen Straatjes werden genoemd, simpelweg omdat het negen kleine straatjes waren; geen poespas, gewoon duidelijk. De ene fietser ontweek er de andere, en alles verliep met een soort soepelheid die eigenlijk niet paste met de hoeveelheid mensen. Maar het ging goed, want iedereen wist dat de fietsers de baas waren op de weg, iedereen – behalve de talloze toeristen – begreep dat je als voetganger nergens kwam als je netjes op je beurt zou wachten, en iedereen accepteerde dat auto's zich maar naar de rest moesten voegen.

Tik. Tiktik. Verse regendruppels vielen op de luifel waaronder ik zat en net toen ik nog een slok van mijn cappuccino wilde nemen, voelde ik mijn mobiel trillen in mijn jaszak. Ik haalde hem uit mijn dikke winterjas en staarde naar het scherm.

+44. Engeland.

Hij bleef overgaan, en ik bleef ernaar staren: het was lang geleden

dat ik gebeld was door een 0044-nummer, en nog langer geleden dat ik überhaupt had ópgenomen.

Ik drukte op 'Accepteer'. 'Hello?'

'Hi, is this Kaia?'

'Yes...?'

'It's Oliver.' De man aan de andere kant van de lijn liet even een stilte vallen. 'Oliver Winte—'

'Ollie?'

'Ja, van de Metropolitan Police Servi—'

'Natuurlijk, van de *Met* in Londen! *I know*.' Mijn Engels kwam weer boven, terug van weggeweest.

Hij lachte. 'Thank God. Ik dacht al, dit gaat heel ongemakkelijk worden als je geen idee meer hebt wie ik ben.'

'Tuurlijk weet ik dat, doe niet zo gek.'

'Hoe is het met je?' vroeg hij met zijn kenmerkend rustige, maar enthousiaste stem.

'Goed.' Pauze, maar hij zei niks. 'Met jou?'

'Ook goed.'

'Werk je nog steeds bij de politie?' vroeg ik, terwijl ik het antwoord wel wist. Híj was niet iemand die wegging. Híj was iemand die bleef.

'Jazeker. *Detective sergeant* inmiddels.'

'Nice!'

'Haha ja, wie had dat gedacht!'

'Ik.'

'Dan was je de enige.'

'Maakt het niet minder waar.'

Hij lachte, maar toen bleef het stil.

'Bel je omdat je in Nederland bent?' Ik kon geen andere reden voor zijn telefoontje bedenken, of misschien wilde ik geen andere reden bedenken.

'Nee. Alhoewel ik wel eens op bezoek moet komen. Nee...' Ik hoorde hem met zijn tong klakken, iets wat hij al die jaren geleden ook al

deed – vooral als hij iets moest doen waar hij zijn bedenkingen bij had.
‘Ik bel omdat we je hulp kunnen gebruiken.’

Ik schoot bijna in de lach. ‘O ja?’ Voor me remde een fietser omdat een vrouw plotseling de straat overstak. ‘En waarmee dan wel?’

‘Met een zaak.’

‘Oké... *Humor me.*’

‘Nou...’

De fietser reed weer door, licht geïrriteerd, want dat alles goed ging wilde niet zeggen dat er geen frustraties waren.

‘Het gaat om de verdwijning van Meryl Hayes.’

Shit.

Koffie klotste over de rand van de beker die ik tussen mijn benen had geklemd, maar ik voelde de hete vloeistof amper.

‘Meryl Hayes?’ Ik hoopte dat hij de trilling in mijn stem niet hoorde, want die emotie behoorde tot het verleden.

Toch?

‘Ja...’

‘Hoezo? Is ze gevonden?’

‘Nee. Nou, ja. Deels.’

‘Dééls?’

What the fuck.

‘Luister, er is maandagnacht een moord gepleegd, en ze h-’

‘En Meryl is het slachtoffer?’

‘Nee. Niet precies.’

Niet precies?

‘Luister...’

Ik luisterde. Ik luisterde altijd.

‘... Het is allemaal nogal ingewikkeld, maar het komt erop neer dat er een moord gepleegd is die in verband lijkt te staan met Meryls verdwijning, en er wor-’

‘Hoe?’

‘Sorry?’

‘Hóé staat die moord in connectie met Meryls verdwijning?’

‘Kaia...’

‘Hóé, Oliver?’

‘Dat is noga-’

‘En hoe bedoel je, ze is dééls teruggevonden?’

‘Oké.’ Hij zweeg even en zuchtte toen. ‘Goed dan.’

Oliver begon te praten, en ik hoorde woorden zich tot zinnen ontvouwen, maar kon de uiteindelijke betekenis ervan niet ontcijferen: zei hij nou echt wat ik dacht dat hij zei?

‘Ben je er nog?’

‘Ja, ik ben er nog.’

‘En heb je me gehoord?’

‘Ik... ik denk het?’

‘Oké.’ Oliver haalde diep adem. ‘Dus... ze hebben je hulp nodig, Kaia.’

‘Maar de vorige keer luisterde er niemand naar me.’

‘Deze keer is het anders. De *chief inspector* van het Major Investigations Team 19 wil je er zelf bij hebben.’

MIT... ‘Serieus?’

‘Nou ja, om eerlijk te zijn denk ik dat ze zichzelf vooral willen indekken gezien het feit dat ze nog helemaal niks weten na tweeënhalve dag onderzoek, maar hoe dan ook, ze willen jou bij het onderzoek betrekken.’

Rechtdoorzee.

‘Ze willen mij erbij hebben...?’

‘Ja.’ *Klak.* Hij deed het weer. ‘Jou.’

‘Mij.’ Ik zette de nu nog maar halfvolle wegwerpbeker naast me neer.

‘Ja. Maar Kaia.’ *Klak.* ‘We zijn kostbare tijd aan het verliezen. Kom hierheen, lees je in, en doe je ding.’

Doe je ding. Wist ik nog wat mijn ding was?

‘Waarom ik?’

‘Omdat ze vastzitten, Kaia. Omdat jij de uitgelezen persoon bent om ze bij deze zaak te helpen...’

De woorden leken nog steeds niet echt tot me door te willen dringen, behalve dan dat dit betekende dat ik een kans kreeg om iets recht te zetten dat naar mijn idee nooit krom had gestaan.

‘Luister... ik weet niet of ik w-

‘... en omdat ik weet dat je toen veel meer wist dan dat je prijs gaf, Kaia.’

Als een donderslag bij heldere hemel: hij had de twijfeling in mijn stem duidelijk wél gehoord.

Hij klakte nogmaals met zijn tong, maar dat leek ineens het enige dat overgebleven was van de Oliver van toen.

‘En omdat we allebei weten dat je niet wilt dat dat ooit naar buiten komt.’

2

Terwijl het vliegtuig zijn daling inzette, zag ik Londen vanonder het wolkendek tevoorschijn komen. Eerst kon ik het centrum niet van de buitenwijken onderscheiden, maar toen zag ik de contouren van de metropool langzaam hun vorm aannemen. Zag ik de zee van lichtjes die bijna nep leken, de bruggen die het noorden en zuiden met elkaar verbonden, en de huizen van de miljoenen inwoners met ieder hun eigen dromen. Ik zag de rivier die de stad in tweeën deelde, niet alleen qua locatie maar ook qua type mens, en de duizenden, honderdduizenden auto's die geen meter opschoten in een stad waar het verkeer altijd vaststond. Een gevoel van mogelijkheden en kansen verspreidde zich door mijn lichaam en even was het weer zoals toen, vóélde ik me weer zoals toen, totdat de stewardess me van mijn wolk trok.

‘Stoelriem om, alstublieft.’

Ik knikte. Vroeger had ik hem altijd de hele reis vastzitten, behalve als ik naar het toilet moest, maar die voorzorgsmaatregel nam ik inmiddels niet meer. Dat valse gevoel van veiligheid vond ik allang niet meer nodig.

‘Kunt u me uw tas aangeven, dan leg ik hem hierboven neer,’ zei ze tegen de man achter me die bij de nooduitgang zat. ‘Er mag niks bij het gangpad liggen van de *emergency exit*, snapt u?’ De regels waren altijd hetzelfde, en toch deed iedereen het – ongeacht hoe vaak ze gevlogen hadden – de helft van de tijd, per ongeluk of expres, verkeerd.

Ik hoorde haar halfhoge hakken langzaam naar de achtergrond verdwijnen, en draaide me terug naar het raam. Daar was-ie, de Tower

Bridge. En kijk, *The Shard* doorboorde de lucht als een mes dat omhoogstak. Monumenten sierden de oevers van de Theems, en de donkere stad werd opgelicht door oneindige rijen verlichte huizen en gebouwen, sommige ontzettend klassiek met een eeuwenoude historie, en sommige met stenen die nog een nalatenschap moesten vormen.

Toen ik hier jaren geleden voor de eerste keer landde, op het kleine London City Airport in het oosten van de stad, had ik mijn ogen uitgekeken. Je kon alles overzien, de hele stad in zijn volle glorie, en soms wel twee keer, als het vliegtuig in de lucht moest wachten en nog een rondje over de stad vloog. Het leek wel die attractie in Disneyland, *Peter Pan's Flight*, en zo had ik me ook gevoeld: alsof al mijn dromen uit konden komen, alsof geloof in mijzelf en een beetje geluk het enige waren dat ik daarvoor nodig zou hebben. Dat was immers het verhaal dat je verteld werd, van jongs af aan, en het was de reden waarom mensen naar deze onbetaalbare stad trokken. Het was het sprookje waarin ik had willen geloven, omdat ik van alles hoopte te veranderen zonder precies te weten hoe, en omdat dromen van een beter bestaan, van onverwachtse wendingen en van geluk hebben, zo ontzettend aantrekkelijk was geweest. Maar geluk dwing je niet af, en terwijl de piloot ook nu weer aan de tweede ronde begon, vroeg ik me af of ik wel de juiste keuze had gemaakt door terug te keren. Onverwachtse wendingen konden tenslotte ook heel verkeerd uitpakken.

Waarom zou je teruggaan? had mijn moeder me gevraagd nadat ik haar in grote lijnen over het telefoongesprek had verteld. *Waarom zou je helpen? Waarom nu?* Ik had gedaan alsof ik haar mening op prijs stelde, alsof ik haar advies mee zou nemen in mijn overwegingen, maar ook dat deed ik al lang niet meer. Dus ik had geknikt en geglimlacht, en nadat ik alles had aangehoord en overwogen had, had ik mijn spullen gepakt en de trein naar Schiphol genomen. Ik had uit het raam van de trein gekeken, naar de vlakke landschappen en de vele koeien die dag in, dag uit, aan het grazen waren, en gedacht hoe anders dat wel niet was in Engeland, waar alles een helling had en niks echt plat

was. Ik was naar buiten blijven kijken alsof ik alles op mijn netvlies moest vastleggen voor het geval dit de laatste keer zou zijn, en opeens had ik beseft wat ik al die tijd had geprobeerd niet te beseffen: het was helemaal geen keuze geweest. Ik móést terug, of ik nou wilde of niet.

‘Prepare for landing.’ De stem van de piloot klonk door het vliegtuig, een autoritaire maar toch warme stem. Oefenden ze daarop? Of werden ze daarop geselecteerd?

De stewardess kwam weer terug, en checkte nogmaals of iedereen zijn of haar riem omhad, alsof dat ook maar iets uit zou maken bij een fatale landing: alsof we, zolang we maar voorzichtig deden en alle adviezen opvolgden, gevrijwaard zouden zijn van het noodlot, als het ongeluk zou toeslaan.

Nog één keer helde het vliegtuig half over, en toen begonnen we aan de landing. Langzaam kwamen de lichtjes dichterbij, werden de gebouwen groter en de stad kleiner, en voordat je je erop kon voorbereiden raakten we de grond. Ik voelde de aarde onder ons, en toen weer even niet en weer wel, op en neer, totdat de motoren langzaam tot stilstand kwamen en de landing een feit was. Iedereen maakte zich los uit de riemen alsof er geen seconde te verliezen was, behalve ik, want ik wilde dat de klok nog even stil bleef staan.

Ik wilde dat de klok nog heel even op de Nederlandse tijd bleef staan.